

Arrest

nr. 237 512 van 26 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN .

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat C. BUYTAERT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 26 oktober 2019 wordt verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen zonder passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van haar verblijf blijken. Op dezelfde dag wordt zij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt zij om internationale bescherming. Op 27 november 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 november 2019 aan verzoekster per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger. U bent katholiek en afkomstig uit Barinas, meer bepaald uit het dorp Veguitas. De laatste twee jaar voor uw vertrek uit Venezuela werkte u als handelaarster in Caracas, waar u inwoonde bij uw grootmoeder en oom in een appartement van uw tante.

Tijdens uw studies toerisme in Isla Margarita werd u in 2014 het slachtoffer van een diefstal. U werd toen geslagen en geduwd. Omwille van de politieke instabiliteit in het land kon u nadien uw studies niet meer afmaken, waarna u introk in een appartement van uw tante in Caracas. U deelde er het appartement met uw grootmoeder en een oom, en begon er te werken als handelaarster in onder meer cosmetica. Uw huur bekostigde u door het appartement te kuisen.

Omwille van de slechte socio-economische situatie, de politieke instabiliteit, omdat u het gevoel had dat de mensenrechten in uw thuisland geschonden worden, u geen waardig werk zou kunnen vinden, u uw moeder en broers en zussen wilt onderhouden en om uw dromen na te jagen, trok u op 28 of 29 november 2016 weg uit Venezuela. U trok naar de Dominicaanse Republiek van waaruit u uw gezinsleden in Venezuela financieel ondersteunde. Op 25 oktober 2019 vloog u vanuit de Dominicaanse Republiek naar België, waar u op de luchthaven werd aangehouden door de politie omdat u niet in het bezit was van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van uw verblijf bleken. U vroeg op de luchthaven internationale bescherming aan, op 26 oktober 2019, waarnaar u naar het gesloten centrum van Caricole werd gebracht.

Ter staving van uw vluchtmotieven legde u bij de Belgische politie uw paspoort neer. Tijdens uw persoonlijk onderhoud legde u uw geboorteakte en schoolbewijzen neer, uw blanco strafblad, eigendomsbewijzen dat het huis waar uw moeder in woont van uw grootvader is, documenten betreffende uw moeders medische problemen, foto's van het thuisfront, algemene internetartikelen over de situatie van de universiteiten in Venezuela en een ticket uit 2015 toen uw reis naar het Verenigd Koninkrijk uitgesteld diende te worden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4 eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig trachtte binnen te komen aan de hand van uw paspoort dat u recht geeft op een visumvrij verblijf van drie maanden terwijl u in werkelijkheid een lang verblijf als internationaal beschermde beoogde, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient besloten te worden tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er dient te worden opgemerkt dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Venezuela hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

U haalt aan in het verleden, in 2014 toen u op Isla Margarita aan de universiteit toerisme studeerde, eens het slachtoffer geweest te zijn van een diefstal waarbij u werd geslagen en geduwd (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 26/11/2019, p. 2, 10). U zou toen niet op bescherming van de politie hebben kunnen rekenen omdat ze er geen aandacht aan hebben besteed. Sindsdien zegt u dan ook

een trauma te hebben. Er moet echter worden opgemerkt dat u naar aanleiding van deze gebeurtenis niet naar een dokter noch naar een psycholoog bent gegaan (CGVS, p. 11). Nadien zou u ook niets meer van deze indringers hebben gehoord. Hoe betreurenswaardig bovenstaand incident dan ook moge zijn, het betreft duidelijk een eenmalige gebeurtenis die te ver in de tijd gesitueerd is om anno 2019 nog als vluchtmotief te kunnen worden beschouwd. Uit uw verklaring blijkt geenszins dat u bij terugkeer een verhoogd risico zou lopen op beroving door criminele bendes, omwille van deze gebeurtenis in het verleden. Het betreft hier bovendien een louter crimineel gemeenrechtelijke feit dat geen verband houdt met een van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het louter gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van criminelen, is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 B van de Vreemdelingenwet te vallen of dit bereikt niet het minimum niveau van hardheid om onder de werkingssfeer van voornoemd artikel te vallen.

Verder verklaart u naast dit eenmalige incident nooit meer iets soortgelijks te hebben meegemaakt, nooit met iemand anders een persoonlijk conflict te hebben gehad, noch met de autoriteiten problemen te hebben (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 26/11/2019, p. 8-11). U verklaart te zijn gevlucht omdat u geen waardig werk kon vinden, u niet vrij kon studeren, u uw broers, zussen en moeder niet kon onderhouden en u gezien had dat de autoriteiten betogers gevangen namen die zich tegen de regering uitdrukten waardoor er onrechtvaardigheid was en de mensenrechten geschonden werden (CGVS, p. 9-10). Zelf zou u er echter nooit politieke activiteiten op na hebben gehouden (CGVS, p. 8). Er dient dan ook te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen motieven voor uw vertrek uit Venezuela van louter socio-economische aard zijn en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Betreffende uw verwijzing naar de arrestaties door de autoriteiten van betogers dient te worden opgemerkt dat een dergelijke verwijzing van algemene aard op zich niet voldoende is om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker echter ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid

op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U bent een gezonde jonge vrouw en heeft tot drie dagen voor uw vertrek uit Venezuela gewerkt in Caracas als handelaarster (CGVS, p. 4). U woonde er in bij uw grootmoeder en oom in een appartement van uw tante, die in hetzelfde gebouw nog een appartement had (CGVS, p. 4, 6-7). Uw moeder woont in een huis in Barinas dat toebehoorde aan uw grootvader die gestorven is (CGVS, p. 4-5). Zij mag hier echter blijven in wonen van haar broers en zussen, die zowel in Barinas als in Barquisimeto wonen (CGVS, p. 6). Uw moeder zelf werkt nog, als secretaresse (CGVS, p. 4). U geeft aan telefonisch contact te onderhouden met uw moeder, alsook met familie in Caracas (CGVS, p. 5, 8). Ook een blik op uw Facebookpagina leert dat u contacten onderhoudt met tal van familieleden in Venezuela (CGVS, p. 12; CGVS bijlage). Tot slot dient ook opgemerkt te worden dat u in februari 2015 nog een reis van een maand hebt gemaakt naar het Verenigd Koninkrijk en nadien bent teruggekeerd naar Venezuela (CGVS, p. 4, 8-9). Uw bewering dat u uw reis in eerste instantie diende uit te stellen omdat u niet over voldoende financiële middelen beschikte is weinig ernstig aangezien u kort nadien wel het nodige geld had om deze reis te bekostigen.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er niet kan worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uw paspoort, geboortecertificaat en blanco strafregister bevestigen louter uw identiteit en het feit dat u nooit in aanraking bent gekomen met de Venezolaanse autoriteiten. Uw studiedocumenten tonen dan weer aan dat u gestudeerd heeft in Venezuela. De foto's van het huis waarin uw moeder woont alsook de eigendomsaktes tonen aan dat uw moeder over een huis beschikt dat eigendom is van uw familie. De door u neergelegde medische documenten slaan dan weer op uw moeder die in Venezuela verblijft, maar hebben geen enkele betrekking op u. Bovendien haalt u zelf aan dat uw moeder in Venezuela op verschillende plaatsen onderzoeken heeft laten uitvoeren voor haar medische problematiek, in het ziekenhuis, bij de psychiater en bij gewone dokters (CGVS, p. 8). De vaststelling dat uw reis naar het Verenigd Koninkrijk uitgesteld diende te worden, wat u wilt aantonen met het ticket, werd eerder reeds besproken. De artikelen betreffende de algemene situatie van de universiteiten werden tot slot meegenomen in de beoordeling gemaakt door het commissariaat-generaal. Zoals aangehaald erkent het CGVS dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Deze door u neergelegde artikelen zijn echter niet in staat om een eventuele individuele vrees in concreto aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Na een weergave van de motieven van de bestreden beslissing en van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, voert verzoekster een theoretisch betoog over de vereiste van een *"gegronde vrees voor vervolging"*, waarbij zij stelt een dergelijke vrees te koesteren dat zij *"in Venezuela zal te maken krijgen met een manifest slechte humanitaire situatie en daarbij zal worden blootgesteld aan willekeurig geweld dat zowel van de overheid uitgaat als van de burgermaatschappij zelf zonder enige hoop op vooruitgang die haar bovendien gelet op de politiek en socio-economische manifest instabiele situatie zouden dwingen om een mensonwaardig bestaan te moeten leiden"*.

Vervolgens voert verzoekster een theoretisch betoog over de toekenning van de status van subsidiaire bescherming, waarbij zij stelt dat zij een mensonwaardige behandeling vreest *"door de manifest slechte humanitaire situatie in Venezuela en daarbij zal worden blootgesteld aan willekeurig geweld dat zowel van de overheid uitgaat als van de burgermaatschappij zelf zonder enige hoop op vooruitgang die hem bovendien gelet op de politiek en socio-economische manifest instabiele situatie zouden dwingen om een mensonwaardig bestaan te moeten leiden"*.

Zij theoretiseert verder over de omkering van de bewijslast volgens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, de begrippen *"zwaarwegende gronden"* en *"reëel risico"* uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de oorzaak van de vervolging, en meent dat *"het duidelijk is dat verzoeker haar vervolging zowel haar oorzaak in een behandeling door de autoriteiten als van de burgergemeenschap zelf heeft"*.

Met verwijzing naar verschillende bronnen uit de rechtsleer voert verzoekster daarna een algemeen theoretisch betoog over de bewijslast in asielzaken en stelt zij dat *in casu* de bestreden beslissing ervan is uitgegaan dat haar relaas niet afdoend is, maar dat de commissaris-generaal zich niet de vraag stelt of het bestaan van een vrees voor vervolging en/of mishandeling kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden. Zij betoogt dat de bestreden beslissing zich voor de afwijzing van haar asielaanvraag steeds baseert op wat zij poogt te ervaren als zijnde simplistisch, inconsequent of onwetend en wijst erop dat zelfs als er geen absolute zekerheid is dat zij zou worden vervolgd of mishandeld - *quod non* -, op zijn minst dient er te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat zij zal worden vervolgd of mishandeld en dat op zijn minst moet worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn. Zij verwijst in dit verband naar *"het wijdverspreid fenomeen van geweld ten aanzien van burgers in Venezuela"* en licht dit toe aan de hand van citaten uit een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en het rapport *"Venezuela. Events of 2018"* van Human Rights Watch. Uit deze bronnen volgt volgens verzoekster dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zal worden blootgesteld aan willekeurig geweld dat zowel van de overheid als van de burgermaatschappij uitgaat, een gebrek aan de meest primitieve nutsvoorzieningen, een gebrek aan toegang tot water, voedsel, medicijnen, brandstof en gezondheidszorg, een gebrek aan het kunnen uitoefenen van haar politieke rechten, een gebrekkige toegang tot justitie en een schending van de mensenrechten.

Daarna betoogt verzoekster als volgt:

"In tegenstelling tot wat het CGVS beweert is er dus in verzoekers geval wel degelijk een reëel risico op ernstige schade, waardoor zij bij terugkeer naar Venezuela wel degelijk een reëel risico heeft op een onmenselijke of vernederende behandeling. Er zijn immers minstens ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard in verzoekers geval die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (zowel overheidsfactoren als niet-overheidsfactoren) en gepaard gaan met een blootstelling aan willekeurig geweld alsook met de onmogelijkheid om te voorzien in de meest elementaire levensbehoeften zonder enige redelijk zicht op een verbetering van zijn situatie.

Het CGVS gaat er onterecht vanuit dat de vlucht van Verzoeker louter socio-economische beweegredenen zou hebben. Zoals door verzoeker aangegeven en door bovenstaande informatie bevestigd koestert verzoeker een gegronde vrees dat hij in Venezuele zal te maken krijgen met een manifest slechte humanitaire situatie en daarbij zal worden blootgesteld aan willekeurig geweld dat zowel van de overheid uitgaat als van de burgermaatschappij zelf zonder enige hoop op vooruitgang die hem bovendien gelet op de politiek en socio-economische manifest instabiele situatie zouden dwingen om een mensonwaardig bestaan te moeten leiden.

Er is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op gebrek van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat haar verklaringen als onafdoende worden afgedaan. Verzoeker merkt op dat zij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat zij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Zij stelt dat zij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten. Tevens voert verzoeker aan dat van haar niet kan worden verwacht dat zij alle elementen die zij aanvoert, bewijst. Zij benadrukt tenslotte dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoeker het feit dat het CGVS haar verklaringen zomaar éézijdig afwijst als zijnde niet afdoende."

Verzoekster wijst verder nog op de actieve samenwerkingsplicht en de onderzoeksplicht die op de asielinstanties rust. Zij stelt ten slotte dat de bewijsstandaard in asielrecht lager ligt dan in andere rechtstakken en geeft te kennen dat zij alle elementen ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk heeft aangebracht, waarna zij de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet weergeeft.

Verzoekster besluit dat haar vrees vaststaat en dat zij bij terugkeer naar Venezuela minstens aan mensonwaardige en mensonterende omstandigheden zal worden onderworpen, zodat haar de status van vluchteling, minstens de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend. Zij acht tevens de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk.

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van

onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende

detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/2 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en van het verbod van willekeur, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen uit de Vreemdelingenwet en dit beginsel geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Waar verzoekster nog de schending aanvoert van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad erop dat deze bepaling bij artikel 16 van het koninklijke besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart een gegronde vrees te koesteren dat zij *"in Venezuela zal te maken krijgen met een manifest slechte humanitaire situatie en daarbij zal worden blootgesteld aan willekeurig geweld dat zowel van de overheid uitgaat als van de burgermaatschappij zelf zonder enige hoop op vooruitgang die haar bovendien gelet op de politiek en socio-economische manifest instabiele situatie zouden dwingen om een mensonwaardig bestaan te moeten leiden"*. Zij verklaarde tevens dat zij in 2014 het slachtoffer is geweest van diefstal waarbij zij geslagen en geduwd werd.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

"Er dient te worden opgemerkt dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Venezuela hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

U haalt aan in het verleden, in 2014 toen u op Isla Margarita aan de universiteit toerisme studeerde, eens het slachtoffer geweest te zijn van een diefstal waarbij u werd geslagen en geduwd (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 26/11/2019, p. 2, 10). U zou toen niet op bescherming van de politie hebben kunnen rekenen omdat ze er geen aandacht aan hebben besteed. Sindsdien zegt u dan ook een trauma te hebben. Er moet echter worden opgemerkt dat u naar aanleiding van deze gebeurtenis

niet naar een dokter noch naar een psycholoog bent gegaan (CGVS, p. 11). Nadien zou u ook niets meer van deze indringers hebben gehoord. Hoe betreurenswaardig bovenstaand incident dan ook moge zijn, het betreft duidelijk een eenmalige gebeurtenis die te ver in de tijd gesitueerd is om anno 2019 nog als vluchtmotief te kunnen worden beschouwd. Uit uw verklaring blijkt geenszins dat u bij terugkeer een verhoogd risico zou lopen op beroving door criminele bendes, omwille van deze gebeurtenis in het verleden. Het betreft hier bovendien een louter crimineel gemeenrechtelijke feit dat geen verband houdt met een van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het louter gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van criminelen, is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 B van de Vreemdelingenwet te vallen of dit bereikt niet het minimum niveau van hardheid om onder de werkingssfeer van voornoemd artikel te vallen.

Verder verklaart u naast dit eenmalige incident nooit meer iets soortgelijks te hebben meegemaakt, nooit met iemand anders een persoonlijk conflict te hebben gehad, noch met de autoriteiten problemen te hebben (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 26/11/2019, p. 8-11). U verklaart te zijn gevlucht omdat u geen waardig werk kon vinden, u niet vrij kon studeren, u uw broers, zussen en moeder niet kon onderhouden en u gezien had dat de autoriteiten betogers gevangen namen die zich tegen de regering uitdrukten waardoor er onrechtvaardigheid was en de mensenrechten geschonden werden (CGVS, p. 9-10). Zelf zou u er echter nooit politieke activiteiten op na hebben gehouden (CGVS, p. 8). Er dient dan ook te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen motieven voor uw vertrek uit Venezuela van louter socio-economische aard zijn en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Betreffende uw verwijzing naar de arrestaties door de autoriteiten van betogers dient te worden opgemerkt dat een dergelijke verwijzing van algemene aard op zich niet voldoende is om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke.

(...)

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uw paspoort, geboortecertificaat en blanco strafregister bevestigen louter uw identiteit en het feit dat u nooit in aanraking bent gekomen met de Venezolaanse autoriteiten. Uw studiedocumenten tonen dan weer aan dat u gestudeerd heeft in Venezuela. De foto's van het huis waarin uw moeder woont alsook de eigendomsaktes tonen aan dat uw moeder over een huis beschikt dat eigendom is van uw familie. De door u neergelegde medische documenten slaan dan weer op uw moeder die in Venezuela verblijft, maar hebben geen enkele betrekking op u. Bovendien haalt u zelf aan dat uw moeder in Venezuela op verschillende plaatsen onderzoeken heeft laten uitvoeren voor haar medische problematiek, in het ziekenhuis, bij de psychiater en bij gewone dokters (CGVS, p. 8). De vaststelling dat uw reis naar het Verenigd Koninkrijk uitgesteld diende te worden, wat u wilt aantonen met het ticket, werd eerder reeds besproken. De artikelen betreffende de algemene situatie van de universiteiten werden tot slot meegenomen in de beoordeling gemaakt door het commissariaat-generaal. Zoals aangehaald erkent het CGVS dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Deze door u neergelegde artikelen zijn echter niet in staat om een eventuele individuele vrees in concreto aan te tonen."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, het herhalen van eerder tijdens het persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen en het aanhalen van informatie waaruit "het *wijdverspreid fenomeen van geweld ten aanzien van burgers in Venezuela*" zou blijken, zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie toe te passen, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Waar verzoekster nog aanvoert dat zij "verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is", dient te worden vastgesteld dat zij geen enkel medisch, psychiatrisch en/of psychologisch attest voorlegt

waaruit haar mentale gezondheidsproblemen zouden kunnen blijken, niettegenstaande in de bestreden beslissing al wordt opgemerkt dat zij naar aanleiding van de diefstal waarvan zij in 2014 slachtoffer zou zijn geweest niet naar een dokter of een psycholoog is gegaan. Bovendien laat zij na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze deze verwarring en dit trauma een ander licht zouden werpen op de motivering van de bestreden beslissing dan wel een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zouden uitmaken.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar vrees niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en hierbij citeert uit een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en het rapport “*Venezuela. Events of 2018*” van Human Rights Watch, stelt de Raad vast dat deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit is gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de

bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoekster medische problemen zou hebben, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “*F.G. e.a. / Sweden*”, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, “*J.K. e.a. / Sweden*”, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*” (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, “*NA. / The United Kingdom*”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “*F.H. v. Sweden*”, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, “*H.L.R. / France*”, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

Te dezen kan verzoekster niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekster stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de ‘*carnet de la patria*’), of dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “*Salah Sheekh / Nederland*”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “*M.S.S. / België en Griekenland*”, § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Te dezen wordt in de bestreden beslissing evenwel geoordeeld dat uit verzoeksters verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. In dit verband wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

“U bent een gezonde jonge vrouw en heeft tot drie dagen voor uw vertrek uit Venezuela gewerkt in Caracas als handelaarster (CGVS, p. 4). U woonde er in bij uw grootmoeder en oom in een appartement van uw tante, die in hetzelfde gebouw nog een appartement had (CGVS, p. 4, 6-7). Uw moeder woont in een huis in Barinas dat toebehoorde aan uw grootvader die gestorven is (CGVS, p. 4-5). Zij mag hier echter blijven in wonen van haar broers en zussen, die zowel in Barinas als in

Barquisimeto wonen (CGVS, p. 6). Uw moeder zelf werkt nog, als secretaresse (CGVS, p. 4). U geeft aan telefonisch contact te onderhouden met uw moeder, alsook met familie in Caracas (CGVS, p. 5, 8). Ook een blik op uw Facebookpagina leert dat u contacten onderhoud met tal van familieleden in Venezuela (CGVS, p. 12; CGVS bijlage). Tot slot dient ook opgemerkt te worden dat u in februari 2015 nog een reis van een maand hebt gemaakt naar het Verenigd Koninkrijk en nadien bent teruggekeerd naar Venezuela (CGVS, p. 4, 8-9). Uw bewering dat u uw reis in eerste instantie diende uit te stellen omdat u niet over voldoende financiële middelen beschikte is weinig ernstig aangezien u kort nadien wel het nodige geld had om deze reis te bekostigen.”

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen elementen of argumenten aan die deze motieven weerleggen of ontkrachten.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoekster toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, nu uit niets blijkt dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is. Hoe dan ook, er kan noch uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, noch uit de informatie waaraan in het verzoekschrift wordt gerefereerd worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN